

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci navrhovateľa: **M. S.**, nar. X., štátny príslušník A., t. č. miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov S., *zastúpený JUDr. Z. B., právnou P., K.*, proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Prešov**, Ľubochnianska č. 2, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. UHCP-PO-CP-PO-ZVC-23-001/2010 zo dňa 02.08.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/19/2010-41 zo dňa 14.10.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Sp/19/2010-41 zo dňa 14. októbra 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu č. UHCP-PO-CP-PO-ZVC-23-001/2010 zo dňa 2. augusta 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 3Sp/19/2010-41 zo dňa 14.10.2010 potvrdil rozhodnutie č. UHCP-PO-CP-PO-ZVC-23-001/2010 zo dňa 02.08.2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ s poukazom na § 59 ods. 1 písm. b/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), zaistil navrhovateľa dňom 01.08.2010 o 12.00 hod. najviac na šesť mesiacov do doby vycestovania, realizácie administratívneho vyhostenia a umiestnil ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov S. (ďalej len „útvár“).

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že vzhľadom na dôkazy vykonané v správnom, ako i súdnom konaní, mu bolo zrejmé, že v prípade zaistenia osoby navrhovateľa boli splnené všetky zákonom, ako i medzinárodnými zmluvami, ustanovené podmienky pre zaistenie jeho osoby.

Námietky navrhovateľa, uvedené na pojednávaní krajského súdu, ohľadom tlmočníka MVDr. A. A., považoval krajský súd za irelevantné a uviedol, že navrhovateľ sám potvrdil, že sa vzdal opravného prostriedku proti rozhodnutiu odporcu.

Za neopodstatnené považoval krajský súd aj tvrdenie splnomocnenej zástupkyne navrhovateľa, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nebolo špecifikované rozhodnutie o administratívnom vyhostení, o čom súdu nepredložila do skončenia dokazovania žiaden dôkaz. Z administratívneho spisu bola naopak takáto špecifikácia v rozhodnutí preukázaná číslom konania o administratívnom vyhostení. Neuvedenie dátumu tohto rozhodnutia a dátumu jeho právoplatnosti nepovažoval krajský súd za podstatnú vadu tohto rozhodnutia, ktoré bolo možné identifikovať v súlade s rozhodnutím, ktoré sa nachádzalo v administratívnom spise.

Krajský súd ďalej uviedol, že v súlade s vyjadrením odporcu navrhovateľ nebol zaistený pre spáchanie trestného činu a jeho námietky o neprimeraných finančných nákladoch republiky boli irelevantné. Vo vzťahu k tvrdeniu navrhovateľa, že po prepustení zo zaistenia dobrovoľne opustí územie republiky, čo ale poprel na pojednávaní krajského súdu tým, že na takúto cestu nemá finančné prostriedky, poukázal krajský súd na ustanovenie § 62

ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého podanie vyhlásenia podľa osobitného zákona (zákona o azyle) alebo požiadanie cudzinca o dobrovoľný návrat, nie je dôvodom na prepustenie zaisteného cudzinca, pričom konanie podľa osobitného zákona nie je zaistením cudzinca dotknuté.

Krajský súd na záver uviedol, že odporca postupoval správne a v súlade so zákonom, pričom v konaní bola preukázaná odôvodnenosť zaistenia navrhovateľa pre výkon jeho administratívneho vyhostenia a zároveň bola preukázaná dôvodnosť zásadného zásahu do jeho osobnej slobody, spočívajúcej v jeho umiestnení do útvaru.

Na základe uvedených skutočností krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu ako zákonné potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ, prostredníctvom zástupkyne, včas odvolanie, v ktorom uviedol, že rozhodnutie krajského súdu, ako aj rozhodnutie odporcu, považuje za nesprávne a nezákonné a je toho názoru, že sa nezákonne obmedzila jeho osobná sloboda. Podľa jeho názoru krajský súd ako aj odporca rozhodli nesprávne po právnej stránke, konanie pred správnym orgánom má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a taktiež doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené.

V odvolaní ďalej navrhovateľ uviedol, že z A. odišiel s úmyslom požiadať o azyl alebo o inú formu medzinárodnej ochrany v bezpečnej európskej krajine a aj vyhlásil, že chce požiadať o azyl, avšak tlmočník MVDr. A. A. ho ovplyvnil, aby o azyl nežiadal, že mu pomôže dostať sa do Nemecka alebo kam chce. Povedal mu, nech nekomunikuje s právnikmi z mimovládnych organizácií a že právnika mu zabezpečí. Na rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu bolo dopísané, že sa navrhovateľ vzdáva podania opravného prostriedku a následne mu bol odovzdaný vypracovaný opravný prostriedok proti rozhodnutiu o zaistení. Tlmočník potom s navrhovateľom prestal komunikovať a viac sa mu neozval. Navrhovateľ spolu s ďalšími štyrmi A., ktorí boli spolu s ním zadržaní, podali na menovaného tlmočníka sťažnosť z dôvodu, že ich oklamal a podviedol. Podľa názoru navrhovateľa konal tlmočník v rozpore s dobrými mravmi a etikou tlmočníka, pretože daný úkon nezodpovedal jeho vôli a následkom vzdania sa podania opravného prostriedku proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení bolo nadobudnutie právoplatnosti a vykonateľnosti tohto

rozhodnutia. Podľa navrhovateľa išlo o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu odkladný účinok vylúčený nebol a teda rozhodnutie by v danom čase ešte nebolo vykonateľné.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že postup správneho orgánu bol nezákonný, nakoľko rozhodnutie o zaistení, ktoré mal navrhovateľ a to, ktoré správny orgán predložil súdu, boli odlišné. V odôvodnení, ktoré dostal navrhovateľ, nebolo uvedené číslo rozhodnutia o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu. Domnieval sa preto, že takýto postup správneho orgánu by mohol napĺňať znaky skutkovej podstaty trestného činu marenia spravodlivosti v zmysle § 344 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Ak by totiž predmetné rozhodnutie odporca opravil, bol by v zmysle Správneho poriadku povinný o tom upovedomiť účastníka konania, čo sa v tomto prípade nestalo. Uvedený rozdiel bol zistený až pred vyhlásením rozsudku v danej veci – na pojednávaní však právna zástupkyňa navrhovateľa namietala, že v odôvodnení rozhodnutia o zaistení nie je špecifikované rozhodnutie o administratívnom vyhostení. Pri odôvodňovaní rozsudku v predchádzajúcich podobných prípadoch, kde právna zástupkyňa namietala to isté, sudkyňa uviedla, že námietka je neopodstatnená, lebo v odôvodnení rozhodnutia o zaistení je uvedené číslo rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Následne boli porovnané predmetné rozhodnutia a rozdiel sa preukázal. Krajský súd vyhlásenie rozsudku odročil na deň 14.10.2010, aby odporca prešetril, čo sa v danom prípade stalo a prečo mal navrhovateľ iné rozhodnutie ako odporca. Na odročenom pojednávaní dňa 14.10.2010 odporca právnej zástupkyňi navrhovateľa doručil opravené rozhodnutie o zaistení – t.j. k oprave rozhodnutia došlo až po tom, čo sa po pojednávaní porovnali predmetné rozhodnutia a rozdiel sa potvrdil. Rozhodnutie o zaistení, ktoré mal navrhovateľ, nebolo uplatnené ako dôkaz, keďže sa domnieval, že súd má predmetné rozhodnutie a teda nie je potrebné ho znovu predkladať.

Rozhodnutie krajského súdu, ako i rozhodnutie odporcu, považoval navrhovateľ za nezákonné a nesprávne a preto, vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu sa zrušuje a vec sa vracia na nové konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril listom zo dňa 01.12.2010, v ktorom uviedol, že k námietke, týkajúcej sa tlmočníka, sa vyjadriť nemôže, keďže tlmočník s navrhovateľom pred príslušníkmi Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Prešov

(ďalej aj len „oddelenie“) komunikoval v jazyku, ktorému ani jeden z týchto príslušníkov nerozumel. Zo samotného tvrdenia právnej zástupkyne navrhovateľa bolo zrejmé, že navrhovateľ prijal ponuku tlmočníka a o azyl nepožiadala. Odporca sa preto nemohol vyjadriť, či tlmočník konal v rozpore s dobrými mravmi. Odporcovi nebola známa skutočnosť, že by bol na navrhovateľa vyvíjaný nejaký nátlak v tom zmysle, aby sa nemohol rozhodnúť podľa svojej vlastnej a slobodnej vôle.

K námietke, týkajúcej sa rozdielneho vyhotovenia rozhodnutí o zaistení, odporca uviedol, že k skutočnosti, či došlo k pochybeniu – chybe v písaní na strane odporcu alebo k manipulácii s predmetným rozhodnutím na strane navrhovateľa, sa vyjadril v tom zmysle, že oddelenie nemalo žiadny dôvod ani záujem poškodiť navrhovateľa. Tvrdenie právnej zástupkyne v odvolaní, že k oprave rozhodnutia došlo až po tom, čo sa po pojednávaní porovnali predmetné rozhodnutia a rozdiel sa potvrdil, bolo zavádzajúce a to z toho dôvodu, že nebolo možné v danom prípade hovoriť o oprave rozhodnutia, keďže navrhovateľ žiadnu opravu rozhodnutia nevykonala, ale iba doručil právnej zástupkyňi navrhovateľa rozhodnutie zhodné s rozhodnutím, evidovaným v spisovom materiáli, ktorý bol predložený súdu. K tvrdeniu právnej zástupkyne navrhovateľa, že rozhodnutie, ktoré mal navrhovateľ, nebolo uplatnené ako dôkaz, keďže sa navrhovateľ a jeho právna zástupkyňa domnievali, že súd má predmetné rozhodnutie a teda nie je potrebné ho znovu predkladať, odporca uviedol, že toto tvrdenie považuje za zavádzajúce z dôvodu, že nezrovnalosti v rozhodnutiach boli na pojednávaní dňa 12.10.2010 súdom zistené a rozhodnutie o zaistení, ktoré mal navrhovateľ, nebolo toho dňa a ani neskôr, ako dôkaz, predložené. Vyhlásenie rozsudku bolo odročené na deň 14.10.2010 a právna zástupkyňa navrhovateľa mala možnosť pred vyhlásením rozsudku dňa 14.10.2010 tento dôkaz súdu predložiť, čo zjavne neurobila.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. preskúmavajú súdy v správnom súdnictve na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa

primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá O. s. p. je pre súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len Najvyšší súd SR⁴) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyselne k záveru, že rozsudok krajského súdu bolo potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. mája 2011 (§ 156 ods. 1 a 3 O. s. p.).

Z administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ bol kontrolovaný policajnou hliadkou dňa 01.08.2010, pričom nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť. Negatívnou lustráciou v informačných systémoch Ministerstva vnútra Slovenskej republiky bolo zistené, že menovaný nemá udelený pobyt na území Slovenskej republiky (ďalej len „SR⁴“), nemá udelené vízum, nebol mu uložený zákaz vstupu na územie SR a nie je žiadateľom o udelenie azylu na území SR. Bolo zistené, že sa na území SR zdržiava neoprávnene, bez potrebných dokladov.

Vzhľadom na to, že navrhovateľ svojim konaním naplnil dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle § 57 ods. 1 písm. b/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov, vydal odporca dňa 02.08.2010 rozhodnutie č. UHCP-PO-CP-PO-ZVC-23-002/2010 o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu navrhovateľa na územie SR do 01.08.2012. Následne vydal odporca rozhodnutie č. UHCP-PO-CP-PO-ZVC-23-001/2010, ktorým podľa § 62 ods. 1 písm. a/ s poukazom na § 59 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov zaistil dňom 01.08.2010 o 12.00 hod. navrhovateľa najviac na šesť mesiacov do doby vycestovania, realizácie administratívneho vyhostenia a navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov S..

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne, v medziach odvolania, preskúmal Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu a súčasne z úradnej povinnosti skúmal, či rozhodnutie odporcu je preskúmateľné z hľadiska zrozumiteľnosti a dostatku dôvodov.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov je policajt oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 62 ods. 3 veta prvá zákona o pobyte cudzincov môže byť cudzinec zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov, pričom nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa splnením podmienok podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov - existenciou rozhodnutia odporcu o administratívnom vyhostení navrhovateľa č. UHCP-PO-CP-PO-ZVC-23-002/2010 zo dňa 02.08.2010.

Najvyšší súd SR sa nestotožnil s názorom krajského súdu, že námietka navrhovateľa ohľadne tlmočníka – MVDr. A. A. bola irelevantná. Nebolo totiž isté, či námietky, týkajúce sa tlmočníka, neboli pravdivé a či tlmočník naozaj konal v rozpore s dobrými mravmi a etikou tlmočníka tým, že ovplyvňoval navrhovateľa a či vzdanie sa podania opravného prostriedku proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení zodpovedalo skutočnej vôli navrhovateľa. Pritom vzdanie sa podania opravného prostriedku malo za následok právoplatnosť a vykonateľnosť tohto rozhodnutia a tvorilo podklad pre rozhodnutie o zaistení. Najvyšší súd SR dal v tejto súvislosti do pozornosti, že rovnaké námietky (týkajúce sa údajného ovplyvňovania účastníkov konania tlmočníkom MVDr. A. A.), ako aj námietky, týkajúce sa vady doručeného rozhodnutia o zaistení z dôvodu neuvedenia čísla rozhodnutia o administratívnom vyhostení a určení zákazu

vstupu v odôvodnení rozhodnutia, boli vznesené účastníkmi konania aj v ďalších právnych veciach, ktoré boli predmetom odvolacieho konania na Najvyššom súde SR – sp. zn. 1Sža/100/2010, sp. zn. 1Sža/99/2010, sp. zn. 1Sža/98/2010 a sp. zn. 10Sža/4/2010.

Na základe vyššie uvedeného bude v ďalšom konaní úlohou odporcu vypočúť tlmočníka MVDr. A. A., najmä s ohľadom na tvrdenia navrhovateľa o jeho ovplyvňovaní tlmočníkom a zistiť, či a ako bola vybavená sťažnosť, podaná na osobu tlmočníka navrhovateľom a ostatými cudzincami z A..

K námietke existencie rozdielneho vyhotovenia rozhodnutia o zaistení Najvyšší súd SR uviedol, že tvrdenie navrhovateľa o doručení rozhodnutia o zaistení, v ktorom mal chýbať údaj, týkajúci sa čísla konania vo veci rozhodnutia o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu, nebolo možné verifikovať bez predloženia originálu rozhodnutia o zaistení, ktoré mu bolo zo strany odporcu doručené. Z obsahu spisu krajského súdu bolo zistené, že právnej zástupkyňi navrhovateľa bolo dňa 14.10.2010 pred pojednávaním v pojednávacej miestnosti krajského súdu cestou zástupcu odporcu doručené písomné vyhotovenie rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-PO-CP-ZVC-23-001/2010 zo dňa 02.08.2010 tak, ako bolo odôvodnené a ako sa nachádzalo v administratívnom spise odporcu. Bez porovnania originálu rozhodnutia o zaistení, ktoré bolo navrhovateľovi doručené, však nebolo možné zistiť, či bola táto námietka navrhovateľa dôvodná. Pokiaľ by sa preukázala pravdivosť tvrdení navrhovateľa, takýto nedostatok by bolo potrebné odstrániť cez inštitút opravy chýb v zmysle § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), podľa ktorého chyby v písaní, v počtoch a iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia správny orgán kedykoľvek aj bez návrhu opraví a upovedomí o tom účastníkov konania. Odvolací súd považoval za dôležité upriamiť pozornosť na to, že správny orgán takto nepostupoval a k prípadnému zhojeniu takejto chyby, ktorá sa však zatiaľ nepreukázala, môže dôjsť len uvedeným postupom podľa § 47 ods. 6 Správneho poriadku.

V kumulácii s ďalšou námietkou navrhovateľa vo vzťahu k tlmočníkovi konania, ktorý mal ovplyvňovať navrhovateľa, najmä pri jeho rozhodovaní o vzdaní sa opravného prostriedku proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení, nebolo bez vyriešenia tejto podstatnej otázky možné zaujať stanovisko k otázke, či existoval v čase rozhodovania odporcu o zaistení navrhovateľa nespochybniteľný podklad

nevyhnutný pre vydanie rozhodnutia o zaistení, ktorým je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov existencia rozhodnutia o administratívnom vyhostení s náležitosťami rozhodnutia v zmysle § 47 ods. 1 - 3 Správneho poriadku.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a rozhodnutie odporcu bolo nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť. Keďže na uvedené okolnosti krajský súd neprihliadol, odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku tak, že bolo účelné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 3 O. s. p. veta prvá v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p.).

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 246c ods. 1 O. s. p. a § 250l ods. 2 O. s. p. a v zmysle § 151 ods. 2 O. s. p. úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy právneho zastúpenia si neuplatnil, ani nevyčísľil v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods. 1 O. s. p.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 25. mája 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková